

Bod Réka Barbara

Sakk, előre ismeretlen bábokkal

Tudod, amikor leülünk játszani, nem ömlengetek ismeretlen tájacról. Minden ilyenmi elvégre ugyanolyan, kell lennie valaminek alul, valaminek felül, fekete-fehéren, aztán hogy a határ hol van a kettő között, ezen ventilálnak annyian. Meg színek, hallod. Nem tudom mosoly nélkül megállni, ahogy megdörzsölöd a szemed, és látod már, felhorzoltam a mezsgyéidet, és most véreznek, olyan színnel, hogy fel sem foghatom pálcikasejtjeimmel. Meg a fenyőfa bábjaid, amiket tudom is én milyen xerofágok támadtak meg, mielőtt én megtehettem volna. A gyökerek most már úgylis fontosabbak, mint maga a törzs vagy a satnya ágak, így egy helyben maradsz, amíg szálkát szeded a szemedből. Tudod, hogy a fáid miért nem nőnek nagyobbra? Mert az egész talaj olyan, mint a tej felszínén úszkáló, megfeketedett kukoricapehely. Legalább én csak az folyosó kövein toporgok. És valahogy így folytathatnám a végtelenségig, miközben elindulok a mezőn feléd. Így lenne teljes a nyitány, még ha gyalogosan töröm is meg a csatasort.

Nem tudhatom pontosan a válaszod. Sejttem, hogy tükörlépésben közelednél felém, ezen kívül nincs sok választásod. Nem tudod, mikor lettem ilyen sarkított, ellentmondást nem tűrő. Hogyan sikerült magamat hermetikusan elzárnom, betábláznom, majd szorosan kimérve adagolnom magam a saját napjaimnak, hogy semmi örömöm ne származzék belőlük. Csak a kimenetel, hogy mindig matt legyen, ez lebeg előttem. Azt mondod, hogy ez már rögeszme és anhedónia, és kezelni kell valahogy. Erre azt válaszolom, nem tudom, az mit jelent, mert már abban sincs élvezetem, hogy mindent jobban tudjak, mint tegnapad. Ismét csak jótanács-adhatnékod van, lépni még mindig nem mersz. Kérdezed, mikor tervezek segítséget kérni, és adhatnál-e valamit zöld papíron, lepecsételve, dr. F. G. elmeorvos szakorvos. Rád szólok, ne gyere ismét a természetszövegeddel, inkább csak mozdíts magadon. Méltatlankodsz, hogy ne vádaskodjak folyton, és közben mégis örökzöld tuskéket növesztesz a pupillád felé. Már csak egy túhegy feketeség, amin keresztül beférkőzhetek a szembogaradba.

Végre kinyílik. A kulcslyukban sötétség támad, majd zaj; a hordágyas feltépi az ajtót a fekete báb mögött, aki ugye mindaddig te voltál. Most már nem tudsz nem lépni, szépen előrehaladsz. Mögötted a huszár védtelen marad. Mi ez a lépés, kérem? Elment az eszed, dokikám? Ha most futó lennék, légvonalban leszednélek.

És ekkor tért vissza belém az élet. Széttéptem magam, lettem gyalog-bástya-király, amit csak el tudsz képzelni, és már tényleg leüthettek, úgy ahogy az szabályszerű, és mit tagadjuk, mesteri húzás. Egy pillanatig még te is azt hitted, egy sötét futó feltartóztat engem, pedig még a bástyát is kitephettem volna ott helyben. Minek is, ha már megbénult a meződ, a király is levágta koronáját. Te magad pedig ott maradtál a gyalog-tetemedben, és a fejedből kifolyó gyanta is egyre alvadtabb, mattabb lett, miután azt a zárt osztály külső lábtörőjébe pedánsan beletöröltem.